

עסקים ועיתונים

האם זה מוסרי? כן, אומר מר ספיר.
זה מוסרי, מפני שחמש סיעות בכנסת ידעו על כך ואישרו זאת.
ואם סיעה אחת התנגדה לפרשה וגרמה להפסקתה, מוכן מאליה שהיא אינה מוסרית.
וכדי לסלק סיעות בלתי-מוסריות כאלה מהיכל הי דמוקרטיה הישראלית, יש לשלוף את סכיני הארוך של ח"כ משה ברעם ולתקוע אותה בגבן.
ויהי מחננו טהור.

פעמים רבות דיברו הבוסים של המפלגות, המחלקות ביניהן את שלל העיסוקות השחורות והלבנות, על הנהגת אחוז-החסימה.
הפעם חורגת המזימה מתחום הדיבורים, היא עברה לתחום המעשה.
כדי להסיח את הדעת מן האופי האמיתי של הקנר-נייה — שאינה אלא מהדורה פרלמנטרית של שוד מוויין בבנק — קשרו אותה בעניין אחר: הגדלת מיספר הח"כים.
כיו שני הרעיונות אין שום קשר אמיתי — לא במגמה ולא בביצוע.

אפשר להגדיל את מיספר חברי-הכנסת ל-150, ל-300 או ל-1200, הדבר לא ישנה מאומה: במליאת הכנסת יוסיפו לשבת 12 או 20 חברי-כנסת, והשאר יוסיפו לטייל בעולם על חשבון האומה, לעסוק בעסקים פרטיים ולקבל שכר מכיסו של משלר-המיסים.
מה זה נוגע לגירוש הסיעות הקטנות?
מה ההבדל בין סיעה קטנה, המחזיקה ב-3 מנדטים

מה — ושלא יעשו שמויות, אם הם רוצים להיכנס עוד פעם.

אם ביקש באדר רשות לספר על העניין לבגין, מס' תבר שלא ראה את עצמו מוסמך לספר זאת לשאר חברי סיעתו. כך נהגו, בלי ספק, גם נציגי שאר הסיעות, אם הח"כים שמעו בכלל משהו על הגעשה מאחורי גבם, הם העדיפו לסתום את פיהם.

אבל סיעה אחת לא סתמה את הפה. חיתה זאת סיעה קטנה מאודימאור.

בשנת 1966 ניצלתי את כל האמצעים שעמדו לרשותי בכנסת — שאלות, נאומים, קריאות-ביניים, כדי לחשוף את הפרשה ולשים לה קץ. אחרי שהעולט הזה גילה והוכיח את העובדה, במילים ובתצלומים, היו כמה פעמים הילוסים-דברים חריפים בין סינחס ספיר וביני בכנסת. הדברים היכו הד במקומות שונים, זמבקר-המדי-נה נאלץ להתערב, דבר זה הביא — לדברי ספיר עצמו — להפסקת העסקים השחורים של המדינה בדולארים.
האם פלא הוא שח"כ משה ברעם שונא סיעות קטנות, ורוצה לפזק אותן מן הכנסת?
הוא פשוט מסיק את המסקנות מדברי אדונו ורבו, ספיר.

כדאי לחזור ולחשוב לרגע על מהותה של אותה פרשה שחורה, כדי לעמוד על ממדי המעילה-באמון של הסיעות בתפקידן.

אורח גורמלי אינו מתעניין בענייני הכלכלה הלא-מית. הם מופשטים מדי, אין הוא יכול למצוא עניין

ביום השישי האחרון הופיעו, בזה אחר זה, ח"כ משה ברעם והשר פינחס ספיר על מסכי הטלוויזיה. הם דיברו על דברים שונים מאוד, ועל כן לא יכול היה הצופה הגורמלי לראות את הקשר הסמוי בין דברייהם. גם הבמאי התמים לא הבחין בו, מן הסתם.
אולם דברי ספיר היו השלמה לדברי ברעם.

לבמאי הטלוויזיה היתה התקפה של ריאליזם אמנותי, והוא הוסיב את ברעם לבדו, באולם הריק של המליאה.

ככך הוא השיג אפקט מעניין. מאחורי כרי עם ומשני צדדיו נראו עשרות המושבים הריקים. ממש כמו בשעת דיון המליאה בתקציב של כמה מיליארדים.

ואכן, כאשר משה ברעם נוכח במליאה, לשם מה יש צורך בנוכחות שר הח"כים של הקואליציה, שיצביעו ממילא לפי הוראתו?

למרבית הצער, דרושה תמיד נוכחותם של כמה מהם, מפני שיש בכנסת סיעות קטנות של אופוזיציה, המתעקשות להשתתף כיושבים. יש צורך דגויים מיספר גדול יותר של ח"כי הקואליציה, כדי שהממשלה לא תיפול בהצבעה ברוב של — למשל — 3 נגד 2, או 5 נגד 4.

נראה כי ברעם נתן את דעתו על מצב בלתי-נוסבל זה. כי יישבו לבטח בכסאו במליאה, הריקה מאדם, פסק ברעם מהי דמות הדמוקרטיה הצרופה שהוא שואף אליה, ושאותה הוא מתכוון לכפות על המדינה בעזרת אחוז-החסימה.

אמר ברעם: דרושות בכנסת רק כמה מיפי דגות, עד חמש.

את כל הסיעות האחרות, המייצגות כמה מאות אלפי בוחרים בישראל, רוצה ברעם למחוק ממפת הכנסת — ואם אפשר, גם מעל פני האדמה.
למה? כמה ברעם לא צריך נמק. לברעם יש הקולות.

אם נשאר הדברים סתומים, הרי בא מנהיגו של ברעם, פינחס ספיר, והסביר את הדברים באותה מהדורה של יומן השבוע.

ספיר נשאל על הודאת הממשלה שהיא מכרה, לפחות עד 1967, דולארים בשוק השחור.

לספיר היתה תשובה להאשמות הנובעות מפרשה שחורה זו. הוא הרחיב עליה את הדיבור מעל פני המסך, וזו תשובתו: **חמש מילגרות, שייצגו 105 חברי-כנסת, ידעו כל השנים על העיסוקות השחורות, ואישרו אותן.**

מי הן החמש? מר ספיר נאות לקרוא אותן מן הנייר, אותן הכין לעצמו מראש:

- מיכאל חזני ייצג בוועדת-הכספים את המסד"ל.
- ויקטור שטייטוב ייצג בוועדה את מס"ם.
- ד"ר יוחנן באדר אישר את העניין מטעם תנועת-הרעות. הוא גם ביקש רשות מיוחדת לספר על העיסוקה הסודית לח"כ מנחם בגין, ואין ספק שעשה זאת וקיבל את אישורו.

ח"כ יוסף ספיר המנוח אישר את העיסוקה מטעם המיפלגה הליברלית.

● ח"כ יצחק גולן היה המאשר מטעם המיפלגה הליברלית-העצמאית.

● הנה חמש מיפלגות. החמש של ספיר. הן כימעט זהות לחמש של ברעם.

ישנם הבדלים קטנים, מכיוון שחרות והליברלים מה-וים עכשוו סיעה אחת, כמו מפ"ם ומיפלגת-העבודה.

החמש הסיעות שקיבלו אישור-קיום מברעם, עד להודעת הפרשה, הן: המערך, גח"ה, המסד"ל, ל"ע ואגודת-ישראל.

חמש אצבעות של יד אחת. היד של המימסד. יד השלוחה לתוך כיסך.

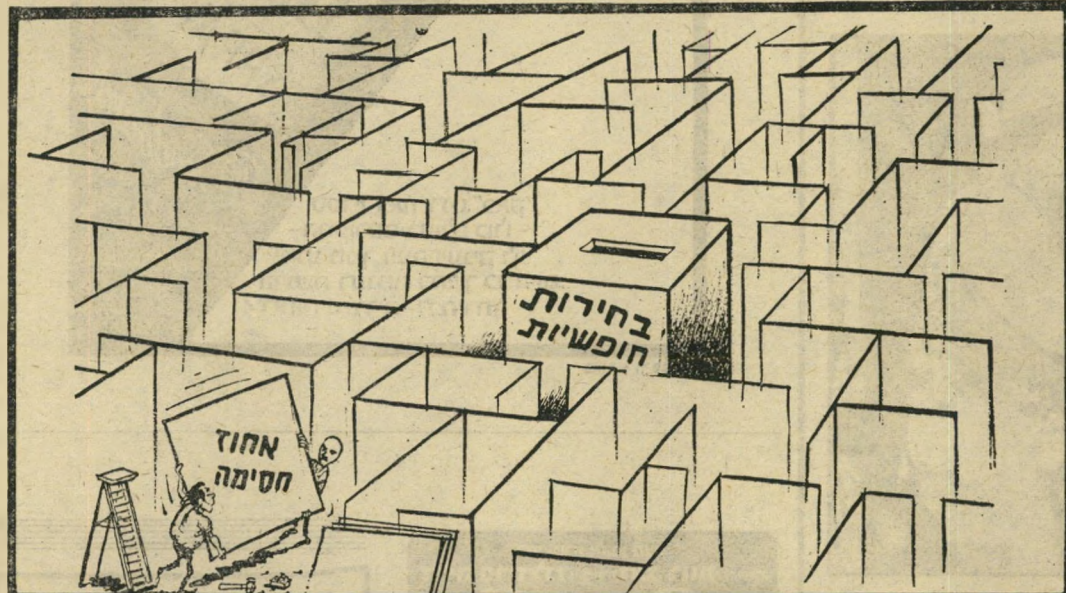
מי שאומר, "כן" לדוד ספיר, ומוכן לאשר את כל העסקים המזוהמים של השילטון, מותר לו להישאר בכנסת שתיבתר עזידי רביחברי חרים, הארכיידמוקרט הנודע, משה ברעם.

ענתנו של ספיר, כאילו אישרו 105 חברי-כנסת את עסקיו השחורים, אינה אמת.

ל-95 מתוך ה-105 לא היה שמץ של מושג על הנעשה. איש לא טרח לספר להם. גם לא היה צורך לספר להם דבר.

כנסת קובעת הבוסים על הסיעות. בעניינים החרי שובים באמת, מחליטים הם מה לעשות ומה לא לעשות.

החברים בסגסלים האחוריים אינם שואלים ואינם נשאלים. שיגידו תודה שבכלל הכניסו אותם לרשימי

„הבה נסתום את הפירצות האחרונות!“

מתוך 120, ובין אותה סיעה כשהיא המחזיקה ב-4 מנדטים מתוך 150? יחסי-הכוחות נקבעים בקלפי, ואינם משתנים בעיקבות הגדלת מיספר חברי-הכנסת.
אולם העלאת אחוז-החסימה יביא, לדעת יוזמיו, לשינוי מהותי. הוא נועד לחסל סופית את האופוזיציה הזוהמת. הוא נועד להפוך את הכנסת למימסד רגוע, שבו ירימו חצי תריסר ח"כים מנומנמים את ידיהם בקצב, לפי המשי רוקית של משה ברעם ויורשיו. הכוסים האמתי תיים יחלקו ביניהם במיוזון את שלל התקי ציבים והעסקים.

מאז כינון מדינת ישראל, ובחירת הכנסת הראשונה, לא היתה צפויה סכנה כה חמורה וכה מיידת לדמוקרטיה הפרלמנטרית.

אם תתגשם המזימה, תהפוך הכנסת לפר' למנט אופייני של דמוקרטיה עממית, המתכנס מדוי פעם לצורכי ראוה ותכנס, שומע נאומים של ראשי-המפלגה, מאשר את התקציב של שרי-האיצר וישר את ההימנון הלאומי.

ח"כ משה ברעם יכצע אינטריגות עם עצמו במיוזון, והשר פינחס ספיר יוכל לסחור בשוק השחור באין מפר ריע. העסקים השחורים יפרחו ברחוב ליליינבלום וב' מישכן כנסת ישראל.
ליד מנוחה.

רב בשערי מטבע, ברורבות של מטבע-חוץ ובשאר מר שגים מופשטים, כל עוד אינו תופס את הקשר בינם ובין מחיר הלחם ורכטיסיה-אוטובוס.

אבל כאן אין המדובר כמושג מופשט. סה מדובר על עניין פשוט שז צדק והגינות.

הממשלה מכרה דולארים בשוק השחור. הכמות הגיעה לא פעם, לדברי הספטר האלמוני שרואיין בטלוויזיה, לרבע מיליון דולאר ליום.

ל מי מכרה הממשלה דולארים אלה?

לאזרחים שונים, שעברו בכך את החוק. המישטרה פעלה ללא-הפסק כדי לתפוס אזרחים אלה.

פעמים רבות הם הושלכו לבית-הכלא, נשפטו למאסר ונקנסו. בעוון החזקת דולארים שנקנו עליידם מסוכני הממשלה.

יתר על כן: ככל המוקרים האלה נתפסו והוחרמו הדולארים — לפעמים הרכוש היחרי די של אנשים קטנים. בדרך זו הם חזרו לקר פת הממשלה, שיכפה למכור אותם שנית כי שוק השחור, וחוזר חלילה.

העוול שהיה טמון בשיטה זו זועק לשמים. איזו מין ממשלה היא זו, המפרה את חוקי המדינה בריש גלי.

המדיחה אלפי אזרחים למעשי-עבירה, הרופת אזרחים אלה באמצעות המישטרה ובתי-הסוהר, והמחרמה מידי

האזרחים את אותו הרכוש שהיא עצמה מכרה להם באופן בלתי-חוקי?